

Áhítat – 2021. 01. 03.

³Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! ⁴De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. ⁵Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén. ⁶Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem. (Zsoltárok 3:3-6)

„Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten!”

Kedvelem a szellemes, építő humort. A nélkül nevel, hogy fájdalmat okozna, sőt olykor szívünk mélyéből nevetni tanít önmagunkon. Egy ilyen kijózanító humoros kérdés akadt elém az ironikusabb fajtából; zsoltárunk idézett panaszához kapcsolható – így szól: *„Tisztelettel kérdezem azoktól, akik úgy élték le az életüket, hogy 'mit szól a falu népe', hogy végül is, mit szólott...?”* Igen, tudom, van építő, nevelő kritika is, szemtől szembe, amelyen nem humorizálunk. Olyan az, mint amikor valaki által az Úr *„megsebez, de be is kötöz.”* Vagy mint Tóth Árpád versében Isten oltókése: *„új szépséget teremni sebez engem.”* De ez a *„sokan mondják rólam...”* – nem érdemel kitértetett figyelmet. Hamis mérőszinór, amelynek a mértékegységeit (szubjektív és negatív előfeltevéseit) égen-földön soha senki nem hitelesítette. Nemcsak a másik embert minősíti oda, ahol látni szeretné, hanem beleártaná (ha tudná) magát a másik ember istenkapcsolatába is: *„Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten!”* Ahhoz nincs hatalma, hogy a kívánt szerencsétlenséget és nyomorúságot érvényesítse, ezért Isten szeretné a végrehajtó szerepébe állítani.

Ne harcoljunk velük méltatlan harcokat, akárhányan volnának is! Hogy miért? Mert azt sem tudjuk, kicsodák: nincs is nevük; csak ez a határozatlan számnév fogja össze őket: *„sokan vannak.”* És Istent sem ismerik. Mert ha ismernék, nem hinnék, hogy ellenünk tudják Őt venni. Igazából, mi dolgunk egy megfoghatatlan és tehetetlen fantom ellenséggel? *„Sokan mondják?”* Kezdjük a feleletünket ezzel az áldott ellentétes köztöszóval, de ezt se hozzájuk intézzük, hanem az Úrhoz a zsoltár írójának vallástételével és imádságával:

„De Te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. Hangosan kiáltok az Úrhoz, és ő meghallgat engem szent hegyén. Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az Úr támogat engem.” A zsoltáros háromezer évvel ezelőtt, amikor éppen felszaporodtak körülötte a bizonytalansági tényezők, és kevesebben lettek a támogatók: nem túl akarta beszélni visszafelé, amit *„sokan mondtak”*, hanem *„kiáltott”* – fölfelé. Nevezzük néven pontosan: – *imádkozott*. Kimeríthetetlen mennyei erőforrásba kapcsolódik be, aki ezt teszi. Egyre messzebb kerül a méltatlan kommunikációs sárban dagonyázás, és egyre közelebb az Úr, *aki pajzsom és dicsőségem*. És megszűnnek az álmatlan éjszakák: *„lefelek, alszom és felébredek”*, és nincsenek közte lidércek és rémálmok, *„mert az Úr támogat engem.”*

Imádkozunk énekünk szavaival:

*Maradj velem, mert mindjárt este van,
Nő a sötét, ó, el ne hagyj, URam;
Nincs senkim és a vigaszt nem lelem,
Gyámoltalannal, ó, maradj velem!*

*Kis életem fut s hervadásba hull,
Bú lesz a vígság, fényesség fakul,
Csak változást és romlást lát a szem;
Változhatatlan, ó, maradj velem!*

*Minden múló perc Hozzád visz közel,
Kegyelmed űzi kísértőmet el,
Nincs más vezérem, nincs más Mesterem,
Fényben, borúban, ó, maradj velem!*

*Ellenség ellen áldásod fedez,
A könny nem sós, a kőr is könnyű lesz,
Sír, halál-fülánk, hol a győzelem?
Győztes leszek, csak légy, URam, velem!*